

[Finansministeren.]

det var jo en nærliggende tanke, at man helt kunne undgå denne indkøring over arbejds-giverne, hvis man kunne få pengeinstitutterne til at foretage opkrævningen over lønkonti og trække i skatten. Derfor havde jeg allerede i 1967 et møde i finansministeriet med pengeinstitutterne, som altså — og det er jo også bekendt — ikke på det tidspunkt kunne påtage sig opgaven.

Straks efter regeringsskiftet genoptog jeg kontakten med Danske Bankers Fællesrepræsentation og spurgte, om man nu måske bedre kunne klare det, og fik det svar, at der nok ville gå 3—4 år, før man kunne.

Derefter indkaldte jeg ikke blot bankernes fællesrepræsentation, men også repræsentanter for sparekasserne og postgiroen, og det er jeg glad for jeg gjorde, for det viste sig på det møde, jeg havde med disse tre instanser, at både banker og sparekasser i virkeligheden accepterede, at postgiroen var med og skulle være med. Jeg forstod på det møde, at man faktisk var interesseret i det, at man ikke mente, systemet ville kunne bringes til at fungere, medmindre postgiroen var med, og det er jo meget lykkeligt, at der ikke skal være en strid om dette.

Mødet resulterede, hvad folketingets skatteudvalg har fået besked om, i, at der den 6. november blev nedsat et udvalg med repræsentanter for kildeskattedirektoratet, skattedepartementet og de tre instanser inden for pengeinstitutternes område, som nu undersøger hele spørgsmålet og har lovet at komme med en rapport til finansministeren om mulighederne for at gennemføre noget sådant.

Jeg mener derfor, at først når denne undersøgelse er tilendebragt, har vi en reel chance for at drøfte disse ting, og jeg vil naturligvis, når rapporten kommer fra det pågældende udvalg, orientere folketingets skatteudvalg om disse problemer, og så har vi jo lejlighed til at gå videre med dem. Men jeg vil da ikke skjule — jeg har også sagt det tidligere — at der er mange og store problemer gemt i hele denne ordning, så det er ikke engang sikkert, at det kan lade sig gøre, selv om man kan gøre det rent teknisk, for der er jo andre problemer, som jeg tidligere har nævnt og ikke skal bruge tiden med at gentage her.

Jeg skal gøre enkelte bemærkninger til de øvrige punkter i forslaget.

Forslaget om at anvende marginalskatteprocenten på skattekortet har også været fremme før og er heller ikke noget nyt spørgsmål. Også her kan jeg sige, at allerede i 1967 havde vi en meget indgående drøftelse af dette spørgsmål i skattedepartementet, idet man dengang fra skattedepartementet havde fremført den tanke, at man skulle kunne bruge marginalskatteprocenten. Nu kalder venstre det altså for den ærlige trækprocent. Jeg kan ikke lide udtrykket, for når vi skal lave skatteordninger, skal vi jo lave hensigtsmæssige skatteordninger, og det er det, det drejer sig om. Kan vi finde en mere hensigtsmæssig trækordning for kildeskatten, skal vi selvfølgelig gennemføre den.

Imidlertid er denne såkaldt ærlige trækprocent jo kun ærlig for den sidste del af indtægten. Den er i højeste grad uærlig, hvis man ser på de foregående trin i den pågældende skatteydners indkomst, hvor man jo starter med 0 på fradragområdet og så bevæger sig opad. Det viser sig også, at man ikke kan bruge denne såkaldt ærlige trækprocent, altså marginalskatteprocenten, helt oppe for den øverste krone, for man kan jo ikke opkræve skat hos skatteyderne med den høje trækprocent, der ligger deroppe; så ville de jo komme til at betale alt for meget i skat. Derfor er man nødt til at lave et uærligt fradrag for at få den ærlige trækprocent til at virke. Man må altså give folk et meget, meget større fradrag end det, de har krav på efter skattelovgivningen, for at klare det problem, så jeg ved ikke, hvor meget bedre og hvor meget ærligere et system som det foreslåede bliver. Men det er heller ikke det ærlige system, det drejer sig om; det drejer sig om, hvorvidt man kan finde et bedre system.

Teknisk set er der ikke noget i vejen for at køre med et sådant system, men jeg vil lige gøre opmærksom på problemerne vedrørende overarbejde, altså den løbende beskatning af overarbejde; det drejer sig ikke om slutskatten, som gøres op, når året er gået, for så er det jo den samlede indtægt, det gælder, og så er der i og for sig ingen forskel på virkningen af de forskellige forslag. Det, det drejer sig om her, er jo ikke